

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 20.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690247520/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Slikkelses Form. Hans Stemme hørte jeg kun, som klang bag min Ryg; men alt, hvad han talte om, saa jeg.

Først talte han om sig selv og beskrev den besværlige Vej, ad hvilken han vandrede hid, og derpaa spurgte han mig, hvad jeg søgte. Jeg svarede ham:

»Jeg søger det, som endnu ingen Tænker gransket ud:
Erkendelsen af Livets Væsen og under Skinnets Hud,
At fatte det, som somme kaldte Pan og somme Gud.«

Da svarede Følgesvenden mig:

»I Luesvælget vil Du altsaa gaa.
Jeg ser det paa dit Blik: Du vil det saa.
Ej een af Tusinder tilbage kom
Fra dette Dyb, dit Ønske kredser om.
Men da din Vilje har mig i sin Magt,
Saa ske Dig, Daare, det, som Du har sagt.
Jeg styrter selv i Ildens Svælg med Dig.
Kun eet kan frelse baade Dig og mig:
At vandre did ad Frygts og Bævens Vej.«

Ved disse Ord brast Fæstet under mine Fødder, og jeg sank. Faldet var jævnt, som om en Faldskærm holdt mig fra at styrte, og ved at lytte til Følgesvendens Ord lærte jeg, at vi sank ad Fortabelsens Vej gennem Sukkenes Brønd. Rummet omkring mig stod som en sortglinsende Tragt, der snævrede sig ned imod det dybe Dyb, og Vanddraaber, som svedte ud af Tragtens synlige Porer, holdt Væggene saa glatte, at ej en Løvflo kunde fæstet Foden paa dem. Saa ensformig blev os Vanddraabernes Dryppen og Glasvæggens Glans, at jeg kunde troet, jeg stod stille. Men som Luftskipperen, der stiger i den dunkle Sky, kun ser Bevægelsen af en Papirsstrimmels Synken, saaledes saa jeg kun, vi sank, af at vi dalede med visse Mellemrum forbi smaa glatte Afaisser paa Tragtens Hud. Fra disse Irin neddryppede Draaberne i ensformig Takt, som om vi hørte et Evighedens Vandur. Og som Strubens Toner ved at passere gennem Mundens Hule og kastes tilbage fra Tungens elastiske Loft faa Ta-